U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **B. M.**, zastoupen Mgr. Ladislavem Bártou, advokátem se sídlem Purkyňova 787/6, Ostrava, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Olomouckého kraje**, se sídlem Tř. Kosmonautů 10, Olomouc, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci ze dne 23. 9. 2021, č. j. 72 A 30/2019-45,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žalované se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.

III. Odměna a náhrada hotových výdajů advokáta Mgr. Ladislava Bárty **se určují** částkou 3400 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti (60) dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

[1] Rozhodnutím žalované ze dne 10. 7. 2019, č. j. KRPM-82291-11/ČJ-2019-140022-J, byl žalobce (stěžovatel) zajištěn podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, v relevantním znění (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), za účelem správního vyhoštění. Doba zajištění byla stanovena na 30 dnů od okamžiku omezení osobní svobody.

[2] Ze správního spisu vyplynulo, že dne 8. 7. 2019 hlídková služba policie kontrolovala v obci Lipová-lázně stěžovatele, který na výzvu policie předložil biometrický cestovní pas Ukrajiny č. X. Policie zjistila, že stěžovatel by veden v evidenci nežádoucích osob, a to na dobu od 12. 2. 2019 do 19. 4. 2021, jelikož mu žalovaná rozhodnutím ze dne 31. 1. 2019, č. j. KRPM-14821-16/ČJ-2019-140022-J-SV, uložila podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců správní vyhoštění na dobu jednoho roku a stanovila dobu k vycestování v délce 14 dnů ode dne právní moci tohoto rozhodnutí. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 12. 2. 2019. Stěžovatel ve stanovené době nevycestoval, proto mu žalovaná rozhodnutím ze dne 18. 3. 2019, č. j. KRPM-35207-15/ČJ-2019-140022-J-SV, uložila podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 zákona o pobytu cizinců správní vyhoštění na

dobu dvou let a stanovila dobu k vycestování v délce 20 dnů ode dne právní moci tohoto rozhodnutí. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 29. 3. 2019. Na základě těchto skutečností policie stěžovatele zadržela dle § 76 odst. 1 trestního řádu pro podezření ze spáchání trestného činu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání dle § 337 trestního zákoníku.

[3] Po ukončení trestního řízení stěžovatel při podání vysvětlení dne 8. 7. 2019 vypověděl, že do ČR přicestoval v červnu 2018 přes Polsko. Dvakrát mu bylo uloženo správní vyhoštění, platil pokuty a náklady správního řízení. Nezbyly mu tak žádné finanční prostředky na vycestování. Po uložení správního vyhoštění vycestoval v květnu 2019 do Wroclavi, kde pobýval asi 3 týdny, a následně se vrátil do ČR. Na otázku, jak se živil, stěžovatel odpověděl, že příležitostně pracoval, chodil po domech a nabízel práci, přičemž dostával zhruba 100 až 200 Kč na jídlo, pití, alkohol a cigarety. Nebylo to moc peněz, proto si nedokázal našetřit na vycestování z ČR. Bydlel v obci Lipová-lázně v „*dřevěné boudě*“ na nádraží, kde nebyla ani koupelna či záchod, nebo pod stanem v lese v Jeseníku. V době podání vysvětlení měl stěžovatel u sebe asi 70 Kč. Stěžovatel v ČR neznal nikoho, kdo by mu půjčil peníze k vycestování či k zaplacení nákladů na ubytování. Měl pouze notebook a kolo. V ČR si stěžovatel nevybudoval žádné rodinné vazby. V Polsku žijí vzdálení příbuzní jeho matky, kterou dvakrát navštívil, když pobýval ve Wroclavi. Stěžovatelova žena, tchyně a dcera žijí v Rusku. Ve vycestování na Ukrajinu stěžovateli brání to, že si na Ukrajině půjčil peníze na cestu do ČR a obává se tak lidí, od kterých si půjčil, neboť jim dluží asi 1 800 amerických dolarů. Doplnil, že na Ukrajině nikoho nemá. Ke svému zdravotnímu stavu stěžovatel uvedl, že je zdravý, neužívá léky, alkohol či jiné návykové látky.

[4] V rozhodnutí o zajištění žalovaná konstatovala, že stěžovatel naplnil podmínku pro své zajištění dle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, neboť nevycestoval z území ČR ani poté, co mu bylo uloženo již druhé správní vyhoštění, naopak setrvával na území ČR bez platného oprávnění k pobytu. Podle žalované by tak uložení zvláštních opatření za účelem vycestování podle § 123b zákona o pobytu cizinců (tedy alternativ k zajištění) nebylo účinné. Stěžovatel by nebyl schopen plnit povinnosti plynoucí ze zvláštních opatření, neboť v ČR nemá stálé vyhovující bydliště ani dostatečné finanční prostředky a není záruka, že by plnil povinnost osobně se hlásit policii ve stanovené době. Žalovaná konstatovala, že rozhodnutí o zajištění stěžovatele by nebylo nepřiměřené z hlediska jeho dopadů do soukromého a rodinného života stěžovatele. Žalovaná dospěla k závěru, že výkon správního vyhoštění stěžovatele je potenciálně možný, neboť stěžovatel v předchozích řízeních o správním vyhoštění vždy uvedl, že mu v jeho vycestování z ČR nic nebrání. Stěžovatel nepožádal v ČR ani v jiném státě EU o mezinárodní ochranu nebo pobytové oprávnění. Doba zajištění byla stanovena s ohledem na předpokládanou složitost přípravy výkonu správního vyhoštění.

[5] Stěžovatel podal proti rozhodnutí žalované o zajištění žalobu ke Krajskému soudu v Ostravě – pobočce v Olomouci, který ji usnesením ze dne 9. 9. 2019, č. j. 72 A 30/2019-19, odmítl, neboť dle jeho názoru ji stěžovatel nedoplnil o nezbytné žalobní body ve stanovené lhůtě. Toto usnesení však Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 4. 6. 2021, č. j. 5 Azs 339/2019-19, zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[6] Krajský soud následně posoudil žalobu meritorně a rozsudkem ze dne 23. 9. 2021, č. j. 72 A 30/2019-45, ji zamítl. Krajský soud s odkazem na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010-150, publ. pod č. 2524/2012 Sb. NSS (všechna zde zmiňovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná též na www.nssoud.cz), konstatoval, že se žalovaná překážkami vycestování stěžovatele na Ukrajinu dostatečně zabývala. Krajský soud zdůraznil, že Ukrajina v době jeho rozhodování patřila dle vyhlášky č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, v relevantním znění, mezi bezpečné země původu. Navíc stěžovatel pochází ze Lvovské oblasti, tedy západní části Ukrajiny, nikoli z oblasti tehdejšího ozbrojeného konfliktu na východě Ukrajiny. Dle krajského soudu nejsou v případě stěžovatele důvodem k obavám z vážné újmy ani případné vyhrůžky soukromých osob, což potvrdil Nejvyšší správní soud, který usnesením ze dne 9. 9. 2020, č. j. 2 Azs 223/2020-29, odmítl jako nepřijatelnou kasační stížnost stěžovatele ve věci jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Stěžovatel navíc v rámci předchozích řízení o správním vyhoštění konstatoval, že mu v návratu na Ukrajinu nic, kromě nedostatku finančních prostředků, nebrání. Žalovaná si obstarala k vycestování stěžovatele na Ukrajinu závazná stanoviska Ministerstva vnitra (ministerstvo), které neshledalo důvod, proč by nemělo být vycestování stěžovatele na Ukrajinu ve smyslu § 179 odst. 1 a 2 zákona o pobytu cizinců možné.

[7] Krajský soud konstatoval, že hodnověrnost stěžovatele je oslabena tím, že o mezinárodní ochranu požádal až pět dní po vydání napadeného rozhodnutí o zajištění, přitom na území ČR pobýval nelegálně od června 2018, přičemž nikdy zde nepožádal ani o oprávnění k pobytu. Stěžovatelovo tvrzení, že se obává ukrajinské mafie, se jeví krajskému soudu jako účelové, neboť o dluhu, který na Ukrajině má, se v předchozích správních řízeních ani nezmínil. Krajský soud tak uzavřel, že stěžovateli v návratu na Ukrajinu v době jeho rozhodování nic nebránilo a existoval tak reálný předpoklad realizace správního vyhoštění.

[8] V kasační stížnosti stěžovatel namítá, že žalovaná nesprávně posoudila možné překážky jeho vycestování na Ukrajinu, přestože stěžovatel zcela konkrétně uvedl, že mu na Ukrajině hrozí zabití ukrajinskou mafií. Dle stěžovatele nemohl být účel jeho zajištění naplněn, a proto nemohlo ve smyslu již zmíněného usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu dojít ani k jeho zajištění. Důvody znemožňujícími vycestování se dle stěžovatele dostatečně nezabýval ani krajský soud. Stěžovatel namítá, že na Ukrajině není zaveden účinný systém, který by odhaloval a trestal jednání soukromých osob způsobujících vážnou újmu. Ukrajina patří mezi státy s vysokou mírou korupce, proto je fungování bezpečnostních složek na Ukrajině v tomto smyslu nedostatečné. Krajský soud dle stěžovatele nesprávně vyloučil soukromé osoby z kategorie možných původců vážné újmy a neučinil žádné kroky ke zjištění možnosti a dostupnosti ochrany, která by mohla být stěžovateli na Ukrajině poskytnuta. Dle stěžovatele je na rozhodnutí o zajištění třeba klást zvýšené nároky, neboť se tímto institutem omezuje osobní svoboda. Stěžovatel připomněl, že rozhodnutí o zajištění je prvním úkonem ve správním řízení, cizinec tak není o zahájení správního řízení informován a nemůže se seznámit s podklady pro vydání rozhodnutí. Jedinou možností jeho obrany je podat proti tomuto rozhodnutí žalobu, přičemž má k dispozici pouze rozhodnutí o zajištění. Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu i rozhodnutí žalované zrušil.

[9] Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

[10] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.); je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[11] S ohledem na skutečnost, že se jedná o věc, kterou před krajským soudem rozhodoval samosoudce, se Nejvyšší správní soud ve smyslu § 104a s. ř. s. dále zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle tohoto ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

[12] Výklad zákonného pojmu „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, provedl Nejvyšší správní soud již ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS. O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech:

1) Kasační stížnost se dotýká *právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu.*

2) Kasační stížnost se týká *právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně.* Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu.

3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit *judikatorní odklon*, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně.

4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno *zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele.*

[13] Nejvyšší správní soud neshledává v kasační stížnosti dostatečné argumenty svědčící pro její přijatelnost.

[14] Stěžovatel v kasační stížnosti namítá, že žalovaná i krajský soud nesprávně posoudily otázku, zda je naplnění účelu jeho zajištění, tedy správní vyhoštění, alespoň potenciálně možné.

[15] Nejvyšší správní soud ve své judikatuře opakovaně zdůrazňuje, že při rozhodování o zajištění cizince dle § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců je správní orgán povinen se vypořádat mj. s otázkou, zda je tento účel zajištění alespoň potenciálně realizovatelný. Např. v rozsudku ze dne 25. 6. 2020, č. j. 5 Azs 107/2020-46, publ. pod č. 4058/2020 Sb. NSS, k této otázce Nejvyšší správní soud, opíraje se o krajským soudem zmíněné rozhodnutí rozšířeného senátu, konstatoval: „*Při rozhodování o zajištění cizince za účelem správního vyhoštění musí policie náležitě zvážit, zda vůbec k vyhoštění cizince bude moci dojít, tj. zda je toto vyhoštění alespoň potenciálně možné. V opačném případě by totiž zajištění cizince*

zcela postrádalo svůj smysl a účel; v podrobnostech srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010-150, č. 2524/2012 Sb. NSS, dle něhož má „správní orgán [...] povinnost zabývat se v řízení o zajištění cizince podle § 124, § 124b nebo § 129 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, možnými překážkami správního vyhoštění, vycestování nebo předání tohoto cizince podle mezinárodní smlouvy v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo v řízení vyšly najevo. V takové situaci je povinen možné překážky před rozhodnutím o zajištění cizince předběžně posoudit a učinit si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění, vycestování nebo předání cizince alespoň potenciálně možné. [...] O zajištění cizince nelze rozhodnout, pokud zákonný účel omezení osobní svobody cizince nebude pravděpodobně možné uskutečnit. Správní orgán je naopak povinen v takovém případě cizince neprodleně propustit na svobodu" (pozn. podtržení doplněno Nejvyšším správním soudem)."

[16] Je však třeba rozlišovat, zda správní orgán rozhoduje dle § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců o zajištění cizince za účelem jeho správního vyhoštění v situaci, kdy bylo cizinci teprve doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění, anebo se tak děje, jako v posuzované věci, až v době, kdy již bylo o správním vyhoštění cizince pravomocně rozhodnuto. Výše citované usnesení rozšířeného senátu míří převážně na první z uvedených situací. Naopak v situaci, kdy již bylo o správním vyhoštění cizince pravomocně rozhodnuto, bude již zpravidla nadbytečné zabývat se v plném rozsahu znovu otázkou potenciální realizovatelnosti vyhoštění (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2013, č. j. 8 As 33/2013-55, či ze dne 17. 10. 2019, č. j. 6 Azs 150/2019-22). Vyhodnotit je nicméně třeba případnou změnu poměrů od doby, kdy bylo o správním vyhoštění rozhodnuto (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 5. 2016, č. j. 1 Azs 84/2016-29, či ze dne 12. 2. 2021, č. j. 5 Azs 4/2019-18).

[17] V nyní posuzované věci bylo již dvakrát pravomocně rozhodnuto o vyhoštění stěžovatele, přičemž v obou těchto řízeních žalovaná posuzovala, zda je vycestování stěžovatele možné, k čemuž si dle § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, v tehdejším znění, vyžádala závazná stanoviska ministerstva. Dle závazných stanovisek ministerstva ze dne 31. 1. 2019 i ze dne 18. 3. 2019 neexistoval důvod znemožňující vycestování stěžovatele na Ukrajinu. Otázka možného vycestování stěžovatele do země původu tak byla podrobněji vyhodnocena v řízeních o správním vyhoštění stěžovatele, a pokud s tímto hodnocením stěžovatel nesouhlasil, měl účinně brojit nejprve odvoláním a následně případně správní žalobou právě proti těmto rozhodnutím ve věci jeho správního vyhoštění. Není ani zřejmé, že by od doby vydání druhého rozhodnutí o správním vyhoštění do doby nyní posuzovaného rozhodnutí o zajištění stěžovatele, tedy během necelých čtyř měsíců, došlo ke změně poměrů, přičemž stěžovatel ani žádnou změnu poměrů, jež by nastala v tomto časovém úseku, nenamítal. Ačkoli tedy v nyní posuzovaném rozhodnutí o zajištění stěžovatele žalovaná pouze odkázala na to, že stěžovatel v předchozích řízeních o správním vyhoštění konstatoval, že mu při vycestování nic nehrozí, je třeba dodat, že potenciální realizovatelnost vyhoštění vyplývala v této věci právě z toho, že již bylo o vyhoštění stěžovatele pravomocně rozhodnuto (viz již zmíněný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 2. 2021, č. j. 5 Azs 4/2019-18).

[18] Co se týče namítané hrozby vážné újmy ze strany soukromých osob, je třeba dát za pravdu krajskému soudu, že tvrzení stěžovatele není příliš hodnověrné, neboť stěžovatel přišel s tvrzením, že mu ve vycestování na Ukrajinu brání to, že má na Ukrajině dluh a

obává se svých věřitelů až při podání vysvětlení dne 8. 7. 2019. V žalobě a následně v kasační stížnosti rozvedl, že se obává zabití ze strany „mafie“. V průběhu správních řízení o vyhoštění ovšem stěžovatel nikdy nezmínil, že by se na Ukrajině zadlužil a obával se svých věřitelů. Dle rozhodnutí žalované o prvním správním vyhoštění stěžovatel v rámci svého výslechu (konaného dne 31. 1. 2019), naopak uvedl, že z vycestování na Ukrajinu nemá obavy, že mu tam nehrozí trestní stíhání či jiný postih a že z ČR vycestuje dobrovolně. Z rozhodnutí žalované o druhém správním vyhoštění stěžovatele plyne, že v rámci svého druhého výslechu (konaného dne 18. 3. 2019) zmínil jako jediný problém ve vycestování na Ukrajinu to, že nemá dostatek finančních prostředků.

[19] Vedle snížené hodnověrnosti tvrzení stěžovatele je vhodné poukázat i na to, že skutečné nebezpečí vážné újmy ze strany nestátních subjektů (soukromých osob) v případě návratu do země původu by mohlo být důvodem znemožňujícím vycestování stěžovatele ve smyslu § 179 odst. 1 a 2 písm. b) [případně i písm. a)] zákona o pobytu cizinců, v tehdejším znění [stejně jako by mohlo být relevantním důvodem pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 1 a 2 písm. a) nebo b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, v relevantním znění (dále jen „zákon o azylu“)], pouze v případě, že by bylo možné dospět k závěru, že by ukrajinské bezpečnostní složky nebyly „*schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu*“ (§ 2 odst. 6 zákona o azylu) před danou vážnou újmou ze strany těchto nestátních původců (viz např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 1. 2022, č. j. 5 Azs 61/2020-30, ze dne 17. 12. 2021, č. j. 5 Azs 269/2020-43, či ze dne 2. 9. 2021, č. j. 6 Azs 167/2020-71). Podle § 2 odst. 5 zákona o azylu se ochranou před vážnou újmou rozumí zejména přiměřené kroky příslušných státních orgánů směřující k zabránění způsobení vážné újmy zejména zavedením účinného právního systému pro odhalování, stíhání a trestání jednání představujících vážnou újmu za předpokladu, že je taková ochrana účinná, není pouze přechodná a cizinec k ní má přístup.

[20] Stěžovatel ve své výše citované výpovědi před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí nezmínil nic, co by nasvědčovalo tomu, že by ukrajinská policie v místě jeho bydliště nebyla schopna či ochotna mu před tvrzenou újmou poskytnout ochranu (tedy, že by se např. stěžovatel již neúspěšně obrátil na policii v zemi původu s žádostí o ochranu apod.). Je jistě pravdou že korupce a případně zneužití pravomocí ze strany policie a dalších bezpečnostních složek stále patří mezi vážné problémy, kterým Ukrajina, stejně jako řada jiných zemí, čelí, rozhodně však nelze souhlasit se stěžovatelem, že by se Ukrajina měla řadit mezi státy, kde je policii třeba považovat *a priori* za nefunkční či dopouštějící se svévolného a nezákonného jednání bez ohledu na osobní zkušenost daného státního příslušníka tohoto státu (viz např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2021, č. j. 5 Azs 42/2019-54, či ze dne 3. 12. 2020, č. j. 5 Azs 173/2018-25). Nelze tak ani dospět k paušálnímu závěru, že by ukrajinské bezpečnostní složky nebyly schopny nebo ochotny v rozhodné době odpovídajícím způsobem zajistit stěžovateli ochranu před vážnou újmou ze strany soukromých osob a že by tudíž stěžovateli v době rozhodování správního orgánu hrozilo v případě návratu do země původu skutečné nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 179 odst. 1 a 2 písm. a) či b) zákona o pobytu cizinců, v tehdejším znění (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2022, č. j. 6 Azs 56/2021-31).

[21] Uvedenou otázkou se v tomto případě nemusel detailně zabývat ani krajský soud, neboť, jak již krajský soud zmínil, stěžovatelem uváděné důvody vážné újmy byly následně posouzeny v rámci řízení o žádosti stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany. Jeho žádost o mezinárodní ochranu byla rozhodnutím ministerstva ze dne 30. 7. 2019, č. j. OAM-

370/LE-VL17-VL16-2019, podle § 16 odst. 2 zákona o azylu zamítnuta jako zjevně nedůvodná, neboť Česká republika považovala v té době Ukrajinu za tzv. bezpečnou zemi původu ve smyslu § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu a stěžovatel tvrzenými důvody skutečného nebezpečí vážné újmy neprokázal, že v jeho případě Ukrajinu za takový stát považovat nelze. Žalobu proti tomuto rozhodnutí Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 27. 5. 2020, č. j. 62 Az 34/2019-31, zamítl. Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel kasační stížnost, kterou Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 9. 9. 2020, č. j. 2 Azs 223/2020-29, pro nepřijatelnost odmítl.

[22] Nejvyšší správní soud pro úplnost dodává, že si je vědom zásadní změny bezpečnostní situace v zemi původu stěžovatele, kterou způsobila invaze ozbrojených sil Ruské federace na Ukrajinu, zahájená dne 24. 2. 2022. Rozhodnutí žalované o zajištění stěžovatele i přezkoumávaný rozsudek krajského soudu však byly vydány v období, které invazi a současnému válečnému konfliktu na Ukrajině předcházelo. Totéž platí o celém období zajištění stěžovatele, přičemž v té době byla skutečně bezpečnostní situace ve Lvovské oblasti, odkud stěžovatel pochází, zcela klidná a nic nebránilo stěžovatelovu návratu do místa jeho bydliště. V dané době tedy bylo vyhoštění stěžovatele realizovatelné. I když následně, po 24. 2. 2022, došlo vlivem bezprecedentní ruské agrese k dramatické změně bezpečnostní situace na území celé Ukrajiny, kterou již rozhodně nelze považovat za bezpečnou zemi původu (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2022, č. j. 8 Azs 336/2021-33, ze dne 24. 3. 2022, č. j. 1 Azs 36/2022-31, ze dne 31. 3. 2022, č. j. 9 Azs 13/2022-32, ze dne 8. 4. 2022, č. j. 5 Azs 86/2021-33, ze dne 14. 4. 2022, č. j. 5 Azs 212/2020-44, ze dne 22. 4. 2022, č. j. 5 Azs 218/2020-28 a č. j. 5 Azs 227/2020-52, či ze dne 29. 4. 2022, č. j. 5 Azs 280/2020-32, č. j. 5 Azs 132/2021-58 a č. j. 5 Azs 217/2021-50), neuplatní se toto hodnocení zpětně na období zajištění předcházející vypuknutí válečného konfliktu dne 24. 2. 2022 (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 8. 2022, č. j. 5 Azs 390/2020-35).

[23] S ohledem na skutečnost, že odpověď na jedinou kasační námitku stěžovatele obsahují výše zmiňovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, dospěl zdejší soud k závěru, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, neboť se nejedná se o otázku, která dosud nebyla řešena judikaturou, byla řešena rozdílně, případně vyžadovala učinit judikaturní odklon, a nejde ani o případ zásadního pochybení krajského soudu, které by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, shledal ji proto ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

[24] Při rozhodování o nákladech řízení Nejvyšší správní soud vycházel z usnesení svého rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, publ. pod č. 4170/2021 Sb. NSS, podle něhož je odmítnutí kasační stížnosti pro její nepřijatelnost, na rozdíl od jiných případů odmítnutí kasační stížnosti, druhem zjednodušeného meritorního přezkumu napadeného rozhodnutí krajského soudu. Výrok o náhradě nákladů řízení se tedy opírá o § 60 odst. 1 (nikoli odst. 3) ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovaná měla ve věci úspěch, měla by tedy vůči neúspěšnému stěžovateli právo na náhradu nákladů, které v řízení o kasační stížnosti důvodně vynaložila. Ze spisu však nevyplývá, že by jí v tomto řízení jakékoli náklady nad rámec běžné administrativní činnosti vznikly, proto jí soud jejich náhradu nepřiznal.

[25] V řízení o kasační stížnosti pokračovalo zastoupení stěžovatele advokátem Mgr. Ladislavem Bártou, kterého stěžovateli ustanovil již krajský soud (§ 35 odst. 10 poslední věta s. ř. s.). Náklady spojené se zastoupením, tj. hotové výdaje advokáta a odměnu za zastupování, hradí v takovém případě stát. Nejvyšší správní soud ustanovenému zástupci přiznal odměnu ve výši 3100 Kč za jeden úkon právní služby spočívající v doplnění kasační stížnosti podle § 11 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bodem 5 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). Zástupci rovněž dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu náleží paušální náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč za provedený úkon, celkem tedy 3400 Kč. Tato částka bude zástupci stěžovatele vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů ode dne právní moci tohoto usnesení.

P o u č e n í :
Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 9. února 2023

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu